

**ДОНЧО ЦОНЧЕВ
КЪДЕ СЕ НАМИРА
ШВЕЙЦАРИЯ?**

chitanka.info

В живота на семейство Рахатлъкови този въпрос беше поставян преди много години всекиму поотделно от учителката по география. Тогава Киро и Рени — пак всеки поотделно, тъй като още не се познаваха — еднакво бяха погледнали към картата на Европа, висяща безучастно пред черната дъска, после бяха извъртели очи към учителката, подобна на сфинкс, и най-сетне към съучениците си, онемели по чиновете. Тогава те получиха еднакви оценки независимо един от друг — както някога са действали например Лавоазие и Ломоносов. С еднакви дипломи завършиха. С еднакъв неуспех опитаха да атакуват алма матер.

Нищо чудно, че когато се срещнаха, още от първия поглед почувстваха удивително еднакви желания — желания, които са създали не едно семейство. „Симили а симилибус солвентор“ — твърди мъдрият латинец, което ще рече: „Подобни в подобни се разтварят“, и това не се отнася само за елементарната химия.

За сметка на оръжията с твърде скромен радиус на действие, които Киро и Рени си бяха изработили за битката с живота, те имаха могъщи бази на село, особено едната, в лицето на баба Райна — прочут стопански ръководител диспечер. Оттам не спираше потокът луканки, бутове, яйца, зарзавати; вълна и прежди; готови направо за фурната пуяци, зайци, прасенца; туршии в буркани и делви; консерви, бъчонки и дамаджани. Всичко това — без да се изключват периодичните пощенски записи, пристигащи открай време „да си помогнат децата“.

Какво ли да си помогне едно младо семейство с апартамент, кола и две вили на село? Но е казано: „Човек се учи, докато е жив“. И ето, животът научи Рени на много неща. Тя забеляза с приятно удивление, че разни прочути личности се мотаят в най-обикновени шлифери, якета, маратонки и такета. Откри, че в домовете на цели професори мебелите са от тези, които ще видиш в кой да е магазин из провинцията дори. И какво от това, че някой си бил еди-кой си?

Тя заведе Кирето във фришопа край града и мълчаливо му показа някои неща, които говореха ей тъй, както са неодушевени и си мълчат.

— Кажки нещо де! — подкани го тя.

— Мебели — равнодушно каза той. — Мебели като мебели.

Но Рени поклати бавно глава и рече:

— Има мебели и мебели.

Киро не беше от хората, които решават бързо нещата. Каза:

— Аз мисля, че ние сме обзаведени.

Тя по същия начин поклати фризура си:

— Има обзавеждане и обзавеждане.

Познаваха се отлично. Киро въздъхна. Още в този момент той знаеше, че трябва да поговори с баща си, който бе пристигнал наскоро от Либия, където изкара две години по сондите.

Старият не помръдна, само стисна леко зъби (чу се тихо хрускане на песъчинки от прочутата Либийска пустиня) и само след няколко дни Рени извика възторжено, завъртайки се в средата на хола у дома си:

— Гледай, Киро! Също като у Швейцария!

Той потвърди мълчаливо. Тя не беше ходила там, но щом мебелите бяха швейцарски, какво друго да каже човек?

Изредиха се на гости всички приятели и познати. Беше цъкане с езици, бяха редки и изобретателни междуметия. Всичко бе радостно и щастливо. Но...

Няма реални неща от живота без „но“ — ето че и в този разкошен дом то се изпречи внезапно. Просто малкият Рахатлъков — той навършваше четвъртата си година — започна с голяма охота да оставя отпечатъци на вечно блажните си много енергични пръсти по лъскавите стъкла и тръби през цялото време на денонощието, в което бе буден. Швейцария заприлича по-скоро на закусвалня на гара. Стигна се до скандали, шамари и тогава се случи най-лошото: при опит да разгледа отблизо една статуетка (гола жена с рози, купена преди години от пазара на „Георги Кирков“) Рахатлъков младши се сгромоляса, счупи едно от стъклата с възхитителен матов блясък, та даже се и поряза.

След много дебати беше намерено най-правилното решение: малкият да бъде заведен на село, при баба си Райна, тъй като още нямаше необходимите навици, нито пък манталитета, с който се живее между швейцарски мебели.

Въпреки гласицето си малкият Рахатлъков нямаше право на глас и решението съвсем скоро беше приведено в изпълнение. Баба Райна в началото се зарадва, но само след няколко дни ентусиазмът ѝ премина в несвойствен за нея скептицизъм, породен от абсолютно нежелание на внучето да остане само дори за една цяла минута. Така то връзваше

ръцете и краката ѝ, а стопанството без тези ръце и крака не можеше да съществува и половин ден.

Тъй леките прения с родителите по този въпрос, започнали още при първата им визита, се превърнаха в нещо като сериозен конфликт. Опазването на домашната Швейцария за Рени бе въпрос такъв, какъвто бе за баба Райна въпросът с прочутата ѝ стока на село. Младата жена намрази този остарял и може би просташки термин „стока“. Старата не искаше и да чуе вече думичката „Швейцария“.

Нещата вървяха към катастрофа. Последния път Рени затръшна вратата на колата много силно и като сръга Кирето да потегля, рече през рамо към майка си:

— И хич не ни чакай в неделя!

— Ами кога? — свъси се бабата. — Че нали...

— Че нали само се разправяме за глупости! За какво да си идваме?

Киро потегли и в същия миг малкият така се разрева, че заглуши ръмженето на мотора и всичките му конски сили.

Противно на очакванията на баба Райна, детето продължи да реве упорито и млъкна чак когато успя да направи температура. Не беше сефте на баба Райна да се оправя с деца — на другата сутрин всичко потръгна нормално. Но споменът от вчерашната груба раздяла не оставяше на мира малкия Рахатлъков и той вечерта поиска да отиде в Швейцария.

— Тъй ли? — смая се баба му. — Че ти знаеш ли барем къде е Швейцария?

— Не — каза чистосърдечно детето.

— Че тогаз къде искаш да идеш?

— Там! При мама и при тати!

Милата баба му обясни, че мама и тати ще дойдат тука сами, но то беше запомнило отлично сцената от последното им тръгване и продължаваше да си клати главицата и да повтаря като от кошмарен касетофон: „Няма! Няма! Няма!“

Поради всичко това могъщата иначе баба преживя отвратителни състояния — тъкмо по това време на най-пълните в хубави коледни празници. Тя прокле трижди Швейцария, закани се люто на нещо, което самата си знаеше, и когато Рени я повика по телефона в пощата, да ѝ напомни, че се задава Нова година, че този път са предвидили

повечко гости и че някои неща... — точно тук я прекъсна и каза досущ като внучето си:

— Няма! Няма! Няма!

Веднага след което тресна слушалката и излезе от пощата.

— Сега ще видите вие къде се намира Швейцария! — рече у дома още от вратата.

— Къде бе, бабо? Кажи ми на мене! Къде?

— Ще видиш и ти. И те ще видят.

Момченцето затропа с крак и заплаши с рев, но когато видя как баба му грабна една тояжка и как го погледна, хукна презглава по двора. Тя го подгони, но то се оказа по-пъргаво и някъде се скри.

— Ей тук е Швейцария, готованковци! — извика силно старицата, застанала на сред двора. Забрадката ѝ бе паднала от тичането. С мощно движение запокити тояжката и още по-силно повтори: — Тука!

„Ару-лару-лару-лару!“ — моментално се съгласиха с нея големите пуяци.

„Му-ууууу!“ — протяжно и авторитетно одобри кравата.

„Е-еееее!“ — зарадва се на мисълта няколко агънца.

„Грух? Грух?“ — не разбра пак за какво става дума свинята.

Тогава естественият шеф на цялата работа — създаден от бога тъкмо затуй — изпляска с криле от върха на копата сено и оптимистично постанови:

„Ку-ку-ригу-у!“

Момченцето подаде глава от белизмата, в която се беше заровило цялото, огледа се облещено и се попита: „Дали пък наистина не е тука Швейцария?“

Макар и малко по-късно, изглежда, и родителите му си бяха задали същия умен въпрос, защото един прекрасен следобед колата изръмжа пред вратата, утихна послушно на обичайното си място и след малко те се появиха — с мирни и съвместни изражения на лицата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.